

zelfbeheersching was heen; haar handen beefden, terwijl zij zich over den grond boog en met spons en doek het tapijt afnam.

Mevrouw hielp Eugenie, die flauw glimlachte en tevens verzekerde dat het niets was, volstrekt niets; in 't voorbijgaan beet Charlotte Marie fluisterend maar scherp toe:

„Hoe kan je zoo lomp zijn! De heele boel is bedorven! Mijn diner is geheel gestoord.”

Zij antwoordde niet; zij stond op uit haar bukkende houding; haar gelaat was vuurrood; in de eene hand hield zij de scherven van het fijne bord, in de andere spons en doek; haar oogen rustten wezenloos op de vlek, die natuurlijk door het afwasschen grooter was geworden.

Frank sprak met Eugenie, die tevens verzekerde dat het niets beteekende, heusch niets; Marie had hij nog niet laangezien.

Nu alles een weinig gekalmeerd was, ging het rond dienen voort; met de grootste moeite trachtte het meisje het beven van haar vingers te overwinnen; toen zij tegenover Frank en Eugenie, Emile en Meta bediende, zag Frank gedachteeloos op.

Zij zag hem niet aan, maar ontweek zijn blik, hoewel zij voelde dat deze in al den gloed der herkenning op haar brandde; zij ging voort met bedienen, zij zette het bord voor hem neer en toen hij het uit haar bevende vingers nam, merkte zij op dat ook de zijne trilden.

Emile volgde haar onophoudelijk met zijn brutale oogen.

„Een prachtige meid, een weergasch prachtige meid,” dacht hij, „wat zij gezien mag hebben. Een oogenblik vóór het ongeluk zag ik haar gezicht in lichte laaie staan, oogen als gloeiende diamanten, een seconde maar en toen liet zij het bord vallen, en ik dacht dat zij in mekaar zakte. Niemand schijnt het onopgemerkt te hebben dan ik!”

Verder liep alles goed af; het diner was fijn en goed toebereid, en na den schok van het begin voelde ieder zich min of meer zedelijk verplicht zooveel mogelijk het zijne te doen om den onaangename indruk weg te nemen, zoodat er weldra een zeer levendige toon aan tafel heerschte; er werd druk gepraat en gelachen, verscheidene geestigheden gewisseld, maar niemand was zoo spraakzaam als Frank; anders sprak hij steeds heel weinig en nam een houding aan alsof hij zeggen wilde:

„Over de dingen die mij interesseeren hebt gij geen verstand, daarom zwijg ik ook liever over alles wat mij alleen belangrijk voorkomt.”

Eugenie had nu een gezelligen cavalier aan hem; zoo gezellig was hij dat er oogenblikken waren, dat zij in 't geheel niet aan haar gevlekt costuum dacht. Hij verhaalde van zijn reizen, van zijn ontmoetingen met beroemde kunstenaars, van zijn avonturen in Spanje, Tunis en Marokko

Zijn moeder wisselde beurtelings blikken met al haar dochters over dat ongewone doen van den weergevonden zoon.

Zoo aardig en zoo vroolijk tot het opgewondene toe hadden zij hem nog niet eer gezien. Zou Eugenie zulk een invloed op hem hebben? Bij die ge-